

i Forslaget under Nr. 21 — den ærede Ordfører kaldte det den „virkelige“ Indtægt, men Ordet „virkelig“ staaer ikke i Forslaget —, skulde forstaaes Bruttoindtægten eller Indtægten efter Fradrag af Driftsudgifter, altsaa Nettoindtægten, saa maa jeg sige, at det dog forekommer mig, at der neppe kan være nogen Tvivl tilstede i saa Henseende, idet man jo dog altid ved en Mand's Indtægt forstaaer ikke den posterede Bruttoindtægt, som det jo virkeligt kan være meget vanskeligt at angive rigtigt, men derimod den Nettoindtægt, som han har havt. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at man i et Vandbrug ved Opjørelsen af Bruttoindtægten endog saa vil kunne komme til Summer, der afvige fra det Rigtige i Forhold som 1 til 2, eftersom man regner alle Versurposter med eller ikke. At Forslaget under Nr. 21 efter Vedtagelsen af mit Underændringsforslag dertil ikke vil lade nogen Tvivl tilbage om, hvad der skal forstaaes ved „Indtægt“, tør jeg altsaa ansee for givet. — Tørend jeg gaaer nærmere ind paa de forskellige andre Betragtninger, som Ændringsforslaget Nr. 21 allerede har fremkaldt, maa jeg iøvrigt gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at alene den Omstændighed, at det eenstemmige Udvalgs Ordfører udtaler sig om Forstaaelsen af Udtrykket „Skatteindtægt, som betegner den Vedkommendes Skatteevne“, paa en Maade, som fuldstændigt afviger fra den Forstaaelse af dette Udtryk, som et andet æret Medlem af Udvalget gjør gjældende, gjør det fuldstændigt umuligt at vedtage Udvalgets Forslag. Naar allerede Udvalget, som har stillet Forslaget, er i den Grad uenigt om Forstaaelsen af det, at et Medlem af samme ligefrem lægger den Betydning i Forslaget, at „den Skatteindtægt, som betegner en Mand's Skatteevne“, er den Sum, hvoraf der skal svares een og samme Procent for Alle, hvorimod et andet æret Medlem af Udvalget — og det tilmed den ærede Ordfører — gjør gjældende, at der bag denne anden Colonne endnu kan tænkes en tredie, som beroer paa et hyderligere Skjøn over, hvorvidt den anden Colonne endvidere skal reduceres eller endog saa forhøjes med flere Procent, saa forekommer det mig, at dette er nok til at gjøre Udvalgets Forslag umuligt. At

den samme Indvending derimod ikke vil ramme Ændringsforslaget, naar mit Underændringsforslag dertil vedtages, er tydeligt nok, thi ved Vedtagelsen af mit Underændringsforslag forsvinder jo netop af Udvalgets Forslag det tvetydige Udtryk „den Skatteindtægt, der betegner Skattehderens Skatteevne“. Medens jeg altsaa maa modsætte mig Udvalgets Ændringsforslag uforandret, skal jeg kun om dette Forslag, omændret ved mit Underændringsforslag, bemærke, at jeg vel ikke tillægger det nogen særdeles stor Betydning, men at jeg dog ikke med den ærede Ordfører og med den ærede 6te Landsrådsmand for 6te Kreds (W. Petersen) kan være enig i, at det slet ikke vil bevirke nogen Nytte. Den ærede Ordfører har vel bemærket, at der ikke ved det vil være givet noget Støttepunkt for en Skattehders Klage over ubillig Skatteansættelse, idet han ikke vil kunne godtgjøre for Vigningscommissionen, eventuelt for Overligningscommissionen, at hans virkelige Indtægt ikke har været den, som han af Vigningscommissionen er bleven ansat til. Dette forholder sig nu ganske vist rigtigt for mange Skattehders Vedkommende, men dog langt fra for dem alle. Der er dog heldigvis ikke Faa, som føre saa nøiagtig Bøg og Regnskab over deres Indtægter og Udgifter — og det ogsaa iblandt de Næringsdrivende, hvilke den ærede Ordfører nævner —, at de ville være istand til ligesaa vel i Kjøbstæderne som allerede nu her i Kjøbenhavn af deres Bøger at godtgjøre, at deres Indtægt i et vist Aar kun har været den og den og derimod ikke den, som Vigningscommissionen har ansat dem til. Jeg troer altsaa, at det i ethvert Tilfælde dog vil være til nogen Nytte for de Skattehdere, som føle sig ubilligt behandlere, at Vigningscommissionen maa offentliggjøre en Liste over, hvad den har anset deres virkelige Indtægt til at være. Men jeg troer derhos, at Forslaget ogsaa i en anden Henseende har en ikke uvæsentlig Betydning, idet Vigningscommissionen nemlig derved vil blive nødsaget til at gjøre sig selv Rede for, hvad Vedkommendes Indtægt har været, hvad der i dette Dødblik ikke behøves, idet Vigningscommissionen jo nu umiddelbart efter et Skjøn kan fastsætte Formue- og Veilighedsaffæren uden at gjøre sig